

TÄHEKE

NR. 8 1962

KOOLITEEL

H.Mänd

Tule rutem, septembrikuu,
tee ukseid lahti, kool!
Lapsed ootavad igal pool,
et algaks õppeaasta uus.
Linnalastel ligi on kool,
ainult kilomeeter või pool
tuleb neil minna,
aga maal
lapsed ei saa
nii hõlpsasti sinna.
Kaugel on koolimaja,
bussiga sõita vaja.
Väikesed neenetsid tundras
peavad ka kirjatarkust tundma.
Põhjapõdrasaanis varem
nädalaid olid kooliteel,
aga nüüd neil palju parem,
mõne tunni sõit on see.
Kuidas kaugused võidavad?
Lennukiga nad sõidavad.
Nii meil kõigil septembrikuus
algab õppeaasta uus.

Illustreerinud A. VENDER

innalaagri väikesterühm oli kooliaias hoolega ametis. Rohiti lillepeenraid. Igaüks pidi pool peenart umbrohus puhtaks tegema.

Ka Kersti rohis. Algul kitkus ta rohtu niisama kärmesti nagu teised. Kui ta siiski kõrvetas teda nõges, torkas ohakas ja Kerstil sai rohimisest isu otsa. Ta tõusis püsti ning teatas: „Ma ei saa enam neid nõgeseid kiskuda! Mu käsi valutab.“

„Mind on nõgesed juba viis korda kõrvetanud. Ma hõõrun käsi mullaga ja häda pole midagi. Varsti läheme jälle mängima,“ ütles Meelis.

„Aga mina ei saa enam rohida,“ virises Kersti ja astus peenra vahelt välja. Tasapisi liikus ta aiavärava poole. Ta ootas, et teda tagasi palutaks tulla, kuid kõik lapsed olid hoolega ametis.

Kersti läks koju.

„Polegi mul vaja teie linnalaagrit!“ mõtles ta. „Parem mängin oma aias.“

Kersti elas otse koolimaja kõrval. Üle madala aiaplangu paistis hästi, mis kooliõues sündis. Juba ta kaaslased mängisid ja jooksid. Kersti pööras neile selja ja pigistas huuled kõvasti kokku. Ta hakkas liivahunnikus maja ehitama.

Nõnda läks päev mööda. Teisel hommikul pöristati kooliõues trummi.

Kersti jooksis põrina peale toast välja. Üllatusest jäi tal suugi lahti: tema kaaslastel olid seljakotid seljas. Parajasti nad rivistusid.

Enam ei suutnud Kersti vastu pidada. Ta ronis plangule ja hõikas: „Meelis, ütle, kuhu te lähete?“

„Sinijärve äärde matkama,“ vastas Meelis rõõmsalt. Samas hakkas trumm uuesti pörisema ja kõik marssisid kooliõuest välja.

Kersti hüppas plangult alla. Sinijärve ääres oli ta ükskord pühapäeval emaga käinud. „Seal saab ujuda ja metsas on maasikaid,“ mõtles Kersti. Kogu päev ei läinud tal see meelest.

Illustreerinud V. KOTKAS

KERSTI JA LILLEPEENAR

Õhtul kõlas jälle trummipörin. Matkajad jõudsid tagasi.

„Tead, Kersti,“ hüüdis Meelis üle aia, „see oli proov! Varsti läheme pikale matkale ja magame telkides nagu pioneerid.“

Kersti noogutas vaikselt peaga ja läks tuppa. Mis ta endamisi otsustas, selgus järgmisel hommikul.

Kui lapsed linnalaagrisse tulid, märkasid nad kooliaias tuttavat punasetäpulist kleiti: lillepeenarde vahel kükitas Kersti ja kangutas hoolega ohakaid.

H. RAAG

HEA ja PAHA

ENE MUINASJUTT

Mõisnik ja talupoeg saavad teel kokku.

„Kust sa pärit oled?“ küsib mõisnik.

„Kaugelt.“

„Kui kaugelt?“

„Rostovi lähedalt.“

„On Rostov suur linn?“

„Pole mõõtnud.“

„Kuidas seal kauplemine käib?“

„Rukist ja kaera müüakse kotiviisi, präänikuid peotäie kaupa, sarvesaiu saaniga.“

„Mis sina oled ka Rostovist ostnud?“

„Mina tegin suure ostu – tõin koju mõõdu herneid.“

„Vaata see on hea!“

„Hea, aga mitte kõige parem.“

„Kuidas ta siis hea pole?“

„Herned pudenesid laiali.“

„See on paha.“

„Paha, aga mitte kõige parem.“

„Kuidas ta siis paha pole?“

„Maha pudenes üks mõõt, aga üles korjasin kaks mõõtu.“

„See on hea.“

„Hea, aga mitte kõige parem.“

„Kuidas ta siis hea pole?“

„Küivasin harvalt.“

„See on paha.“

„Paha, aga mitte kõige parem.“

„Virk nagu nirk!“ öeldakse hästi kärke ja hakkaja lapse kohta. Aga kes on see nirk ja miks teda virgaks peetakse?

Nirk on väike väle ja vapper loomake. Ta pole roti-suurune, aga hästi pika, peenikese ja painduva kehaga, nii et poeb vabalt hiireurgudesse, nagu oleks need ise kaevanud.

Nirk elab sageli meiega ühel õuel või on ta pesa koguni inimeste elumaja põranda all. Aga ega teda sellepärast nii kergesti näe – nirk liigub rohkem videvikus ja öösi. Pealegi varjab teda värvus. Suvel on ta punakaspruun – nirkikarva, ainult kõhualune ja käpad valged, kuid talve tulekul ajab suvise karva maha ja muutub üleni valgeks.

Nirk on kiskja loom. Ta murrab maha igauhe, kellest jõud üle käib. Hiirtele ja rottidele on ta tõeline hirm ja peab neile jahti nii maa all kui peal, metsas ja viljaaidas. Hea jahisaagi korral tassib nirk hiiri pesa juurde tagavaraks ja laob ilusasti ühtepidi ritta – ta armastab korda ja puhtust. Viljakahjurite ja aidavaraste hävitajana toob ta palju kasu ning vanasti pidasid inimesed nirgi õueletulekut õnnemärgiks.

"TÄHEKESE"

LOOMAAED

Kärnkonna peetakse inetuks loomaks. Kuid välimuse pärast pole teda tarvis põlata ega karta. Põldudel ja aias toob ta inimesele vaid kasu.

Kes kärnkonna maasikapeenralt minema ajab, teeb väga rumalasti. Maasikaid kann ei puuduta. Ta tuleb siia hoopis nälkjate jahile, kes käivad maasikamaal marjadesse auke viilimas.

Kärnkonn on ööloom. Igal õhtul kindlal ajal tuleb ta oma varjupaigast välja ja läheb toidupoolist hankima. Üleliia palju ta liikuda ei armasta, rohkem ootab ja vaatab. Ja silmad on tal nii head, et näevad saaki selja tahagi. Keel aga töötab nagu kärbsepiits – käib plaksti suust välja ja nälgjas või pea kohal vingunud sääsk ongi kindlas paigas!

Veeset kärnkonn lugu ei pea. Tiigi või lombi otsib ta üles kevadel kudemise ajal, sest kullused, konnapojad, saavad tal kasvada ainult vees. Isegi sügisel, kui teised konnad poevad allikate ja ojade mudasse, kaevavad kärnkonnad end maa sisse ja tarduvad talveunne.

Joonistanud A. SALDRE

„Hea, aga mitte kõige parem.“

„Kuidas ta siis hea pole?“

„Popi koerad hakkasid värsket liha otsima ja said selle kätte.“

„See on paha.“

„Paha, aga mitte kõige pahem.“

„Kuidas ta siis paha pole?“

„Löin koerad maha ja õmblesin nende nahkadest naisele kasuka.“

„See on hea.“

„Hea, aga mitte kõige parem.“

„Kuidas ta siis hea pole?“

„Naine läks popi õuest mööda, pop tundis nahad ära ja võttis kasuka endale.“

„See on paha.“

„Paha, aga mitte kõige pahem.“

„Mis siis kõige pahem on?“

„Käisin popiga kohut. See läks mul maksma hiirekarva hobuse ja punase lehma. Vaat nii on lood!“

„Kuidas ta siis paha pole?“

„Külvasin küll harvalt, aga herned olid kaunu täis.“

„See on hea.“

„Hea, aga mitte kõige parem.“

„Kuidas ta siis hea pole?“

„Popi sead käisid hernes.“

„See on paha.“

„Paha, aga mitte kõige pahem.“

„Kuidas ta siis paha pole?“

„Ma löin popi sead maha ja soolasin sisse kaks tünni värsket liha.“

„See on hea.“

Illustreerinud L. HÄRM

Illustreerinud H. SAMPU

Cloria JA TEMA VANAEMA

Suures Ameerika linnas Chicagos elab neegritüdruk Cloria. Tema kodu pole pilvelõhkujas, mis särab öhtuti värvilistes reklaamtuledes, vaid

äärelinnas, kus majad on puukõrgused ja tänavad öhtuti hoopis pimedad.

Cloria on haige.

Ühel päeval oli ta läinud mööda tänavat. Cloria vanaema on saapapuhastaja: istub oma kastikesega tänava ääres ja hõõrub härraste tolmuseid saapaid läikima. Tema juurde tahtiski Cloria minna, paar kvartalit kodust linna poole. Seal tormas nurga tagant välja auto käratsevate purjus valgete noormeestega. Märganud tänaval neegritüdrukut, viskasid nad talle nööri ümber ja vedasid tükk maad auto taga...

Noormehed anti küll kohtu alla, kuid – mõisteti õigeaks. Sest Ameerika ei süüdistata valget inimest, kui ta neegri valust löbu tunneb.

Cloria lamab voodis. Käes ja küljes tuikab valu. Väikeses peakeses aga ajavad mõtted üks-

teist taga: „Miks nad seda tegid? Ma pole kunagi tikkunud kohtadesse, kuhu neegritel on keelatud minna. Miks nad naersid, kui mul oli valus? Miks?“

Nõndaviisi üksinda kodus voodis on päev pikk ja Cloria ootab koju vanaema, sest ka neegrivanaemad oskavad palju jutte rääkida. Öhtul, kui vana neegrinaine, kelle süsimusta kräsupeasse on elu vajutanud hulga halli, koju jõuab, istubki ta kõigepealt oma haige lapselapse voodi jalutsisse. Ja väike tüdruk läheb tükiks ajaks muinasjutumaailma.

Jutt kõlas nõnda:

„Elasid kord kolm venda – valge, must ja kollane vend. Elasid ja tegid tööd, kuni ühel päeval ütles valge vend: „Mul on valge nägu, minu käed on valged, ma olen teist parem! Nüüdsest peale olen teie isand!“

Ja hakkaski teisi käsutama.

Nõnda läks palju aastaid. Värvilised vennad töötasid oma valgete kätega kaaslase põllul. Valge isand aga rääkis neile hommikul ja öhtul: „Mis te küll ilma minuta peale hakkaksite, nälga sureksite!“

Nii jäidki must ja kollane vend lõpuks uskuma, et nende valgel vennal on õigus, ja muudkui rühmasid tööd teha.

Aga siis ilmus ühel päeval põllule imelik poisike, nagu rõõmus ja meel reibas. Keksis vendadele lähemale, tiris neid särgivarrukast ja sikutas küünarnukist: „Mina olen Vabadus! Saame sõpradeks! Tulge minuga, jätke oma valge vend maha!“ Vennad olid esiotsa kokkunud sellist imelikku poissi nähes. Aga sellel poisil oli liiga rõõmus nägu ja liiga kerge samm, et teda mitte kuulata. „Mina olen Vabadus! Tulge minuga!“ kordas poisike ja pakkus vendadele oma kätt, kuni vennad ta käe vastu võtsid ja hakkasidki Vabaduse-poisi sõpradeks. Ning jätsid igaveseks maha oma valgete kätega isanda...“

Cloria kuulab vanaema juttu ja mõtted aina otsivad ja otsivad toda imelikku poisikest.

Kas niisugune poisike on siis olemas?

Vanaema ütleb, et on. Paljud neegrid Aafrika maades on juba sõlminud Vabaduse-poisiga liidu, võitlesid tema eest ning said oma maa peremeesteks.

Küll tuleb aeg, kus Cloriagi võib tunda Vabaduse-poisi tugevat sõprust!

TEEME LAHTI POSTIPÄUNA!

MINU ÖDE – OKTOOBRI LAPS

ÄRKAB MINU ÖDE SIIRI,
TEMA RUTUL POLE PIIRI.
KUSIN: „MIKS ON KIIRE SUL?“ –
„TÄHTSAD ULESANDED MUL,“
HUUAB VÄÄRIKANA TA.
„OKTOOBRI LAPS JU OLEN MA!“

KRAAMIB TUBA JA KÄIB POES,
UUSI RAAMATUID TA LOEB.
TIBUDELE SUUA TOOB,
ISE RÕOMSALT LAULU LOOB.

VÄLJAS TIMURLASTE EEST,
MÕTEB KAUGEST KOSMOSEST.
VANARAUDA KOGUB KA.
KULL ON VIRK JA HOOLAS TAI

MARIKA PRUULI,
Tartu 8. Keskkooli
III-b klassi õpilane

„Tahan hästi õppida“
Joonistanud 8-aastane TIINA VUNK

„Armsale õpetajale“
Joonistanud Tallinna 36. 8-kl. Kooli II klassi õpilane
ELSE LIVENTAAL

TÄHTI ÕPPIMAS

VAATA SIIA, VÄIKE TÖNU,
SIIN ON VÄGA PALJU SÖNU!
LOEME KOOS NUUD RAAMATUT,
MEIE POLE SAAMATUD.
ÕPI TÄHED SELGEM SIIN,
KOO LIS ON SUL KEREM SIIS.

REIN VAIKLA,
Abruka Algkooli III klassi
õpilane

OLEN KOOLILAPS

Märtsikuus oli mul sünnipäev. Sain seitse aastat vanaks. Kohe hommikul soovis vanaema mulle õnne ja ulatas suure kingituspaki. Tegin selle lahti. Pakis oli kahe lukuga pruun portfelli. Portfellis pinal. Pinali sees kustutuskuum, sulepea ja pikk pliiats.

„Need on sulle kooli jaoks,“ ütles vanaema.

Nüüd ostis ema mulle koolikleidi ja põlle ning kollase triibuga sinise vormimütsi. Veel ostis ta kooliraamatuid ja vihikuid.

Ühel päeval panin koolikleidi selga ja kooliasjad portfelli. Siis, portfelli käes, kõndisin taas ringi. Kõik vaatasid mind lõbusate nägudega ja ema ütles: „Oled koolilaps!“

Nii lähen ma 1. septembril esimest korda kooli.

7-aastane MOONIKA LINDRE Viljandist

„Uut portfelli ostmas“
Joonistanud 7-aastane PEETER BRAMBAT

A.TIGANE

Illustreerinud I. TORN

Tuuletiivuline Jussu

Tallis krõpsutasid hobused heinu. Nad kõik olid juba kodus peale võik Jussu.

„Meil oli täna lühike tööpäev,“ rääkisid hobused omavahel. „Kuhu Jussu võis minna, et ta õhtule ei saa?“

Viimaks jõudis ka oodatu pärale. Ta kaaslased tervitasid teda sõbraliku hoo-oohiga. Ja kui tallimees oli tulijat joonud ning temalegi heinasületäie ette andnud, pärisid teised hobused:

„Jussu, kas kaugel käisid?“

„Ja-ah,“ kostis Jussu. „Kolmsada kilomeetrit sõitsin läbi.“

„Ui-ui,“ vangutasid kaaslased päid, „siis sa oled küll väsinud.“

„Sellest nüüd väsinud – mis maa see nii väga on!“ heitis Jussu tuka ühelt poolt teisele.

„Kolmesada kilomeetrit annab mitu päeva logistada!“

„Ainult neli tundi võttis.“

„Kuidas neli tundi?!“

„No-neh. Seitsekümmend viis kilomeetrit tunnis.“

Teised suksud vahetasid pilke. Nad teadsid, et isegi põder ei suuda sellise kiirusega joosta,

ammu siis tööhobune. Jussu on hirmsasti liialdama hakanud!... Tema latrinaaber kimmel küsis tögades:

„Kui sul nihuke kiirus peal oli, ega sa vist näinudki, mis kohtadest läbi kihutasid?“

„Ega palju. Paari linna sain veel veidi silmitseda, aga külad vilksatasid muudkui viuh ja viuh mööda.“

Juba kõlas tallis naeru:

„Sa, Jussu, oled lausa tuuletiivuline!“

Jussu jäi rahulikuks nagu ikka:

„Eks autoga lähe sõit tõesti tuuletiivul.“

„Autoga?!“ hüüatasid teised suksud kui ühest suust.

„Just. Mind võeti meestega kaasa kaugesse metsa. Seal oli mul tarvis paar tihu valikpalke tihnikust tee peale tõmmata.“

Tallis valitses hetk vaikus. Siis tunnistas Jussu latrinaaber:

„Aga meie mõtlesime, et sa oled suurustajaks muutunud.“

„Aeg on muutunud, mitte mina,“ saputas Jussu saba. „Kes meil enam hobustki laseb pikka maad jalgsi käia, kui on olemas masinad.“

K. KANGUR

Minu laev

Männikorbast volin laeva,
vette viin, kui vikerkaar
on kui värav üle taeva...

Tuulehoog viib merele ta
ja vaid kajakate paar
kaua, kaua saadab teda.

Ees on linnad, kaldakaared,
mida lauge laine lööb,
ees on uued maad ja saared.

Udishimulikud tähed
küsid talt igal ööl:
„Kust sa tuled? Kuhu lähed?“

„Meistermees mind vette laskis
seal, kus haljas ojanõlv
täis on hiirekõrvus kaski.

Tervist, tervist, lastepere,
igal pool, kus taevavõlv
kummub üle maa või mere!“

K. KORSEN

Varblase vanniskäik

Värvu ennast loigus pesi.
Küll on mõnus leige vesi!

Vihtles kaua, liiga sapsis –
jälle pori täis end rapsis.

Rohus kukerpalli lastes
kriimuks jäi ta märjas kastes.

Aga mis siis lõpuks juhtus?
Vihm me värvu puhtaks uhtus.

V. SÖELSEPP

Kuidas Kutt Kiisupoeg vurrud maha ajas

„Ma maha ajan vurrud,
need pole praegu moes,”
lõi edevalt kord nurru
Kutt Kiisupoeg.

Heaks pintsliks oli saba –
ja vurrud hoolega
siis märis purgi taga
Kutt koorega.

Kuid pintsel suhu sattus –
või läks see meelega –
ja vurrud puhtaks lakkus
Kutt keelega.

Nüüd päevas mitu korda
Kutt pintseldamas käib.
Saab tööga hästi korda –
ja kõht on täis...

Kuidas Kutt Kiisupoeg sporti armastab

„Kutt, armastad sa sporti?”
kord küsis Kiiss Niunjäu.
„Jaa, võistlust iga sorti!”
Kutt tegi tähtsa näo.

„Ma armastan jalgpalli,
ja poksi ammugi.
Pean motosporti kalliks
ja maadlust samuti.”

„Oi, kuidas jõuad kõike?”
Niunjäu siis imestas.
„Sul on vist palju võite
ja oled ninakas?”

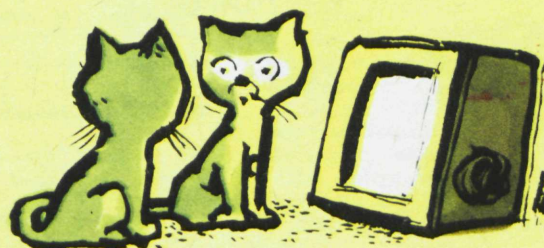
„Kas minul tarvis siis on
seal kaasa mängida!
Mul kodus televiisor –
sealt meeldib jälgida...”

Õun ja vihmatilk

Vihmatilk-tibake
vallatust täis,
puna-val õunal
kord külas ta käis.

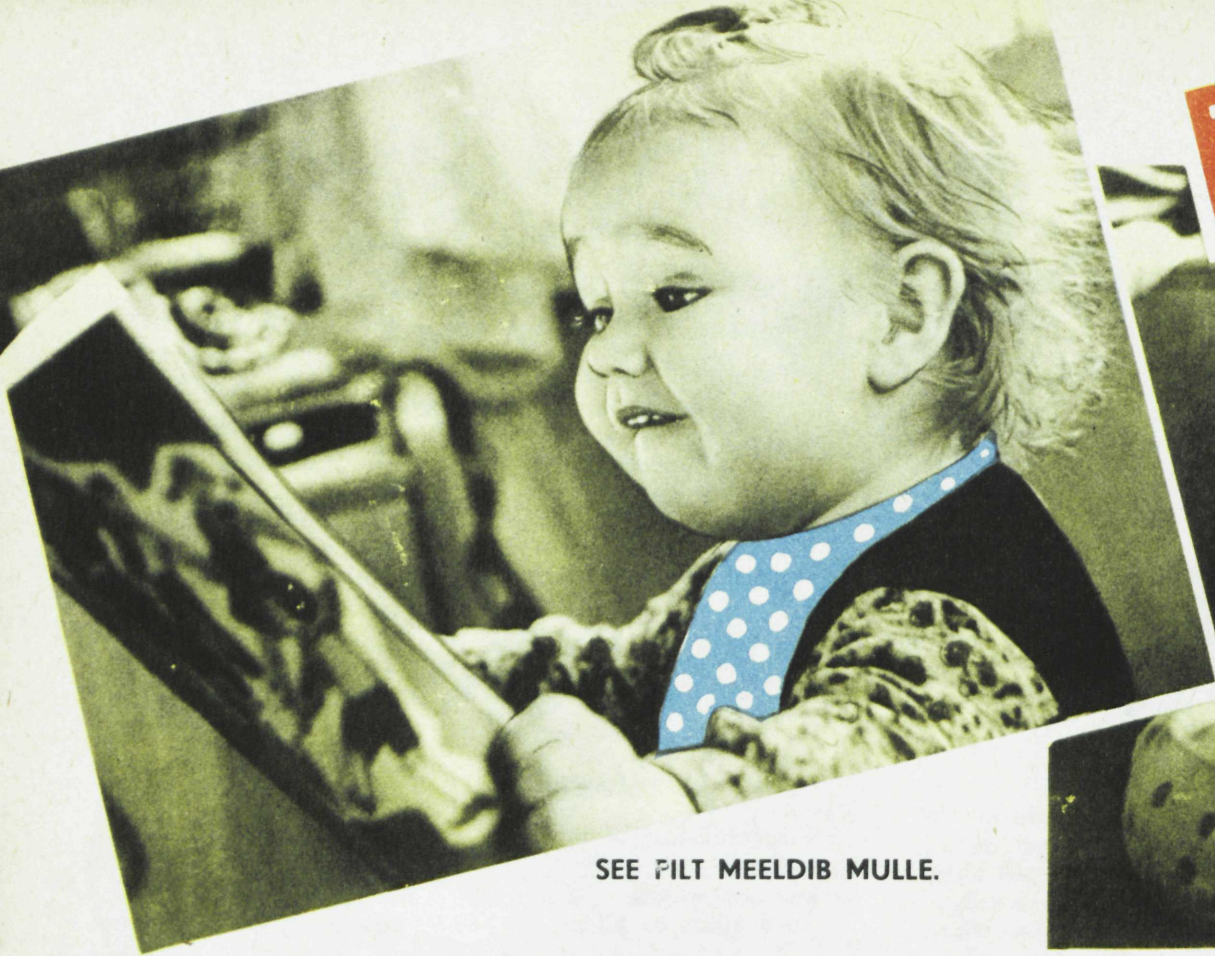
Lehtedel hüples ta
tibadi-tips!
Õunale ninale
nipsatas: nips!

Õun sõnas: „Ega ma
kardagi sind!
Vahane kuub katab
ülени mind.”

Illustreerinud E. VALTER

JOONISTAMAS

SEE PILT MEELDIB MULLE.

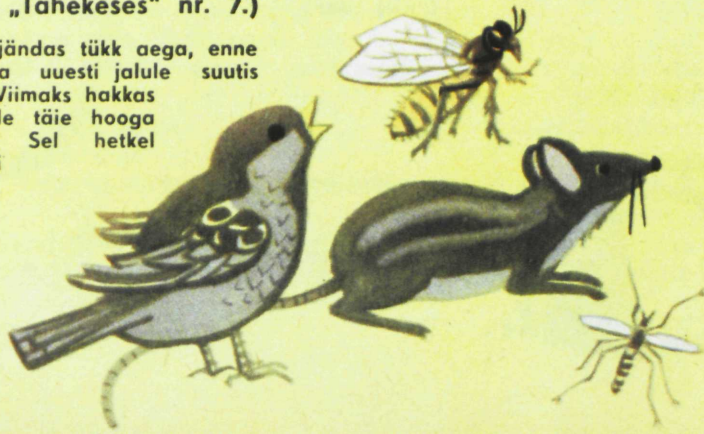
PROOVIN ISE KA.

ARVA

Karu Paulukoor

(Algus „Tähekeses“ nr. 7.)

Karu jändas tükk aega, enne kui korra uuesti jalule suutis seada. Viimaks hakkas laul jälle täie hooga kõlama. Sel hetkel aga, kui

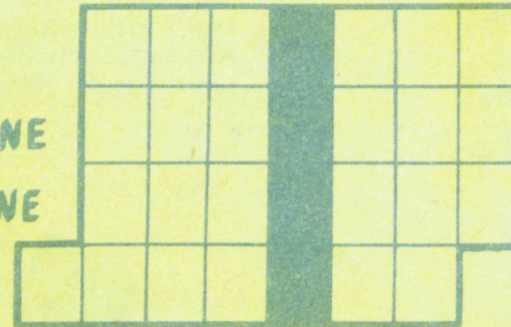

HIIR

MESILANE

VARBLANE

SÄASK

PIDULIKULT,

SÕBRALIKULT,

SIIRALT,

PINGSALT,

kostis ootamatult metsaveerelt jälle valel viisil: „Mökk-mökk!“ Kes oli see pahandusetegija,

saad sa nagu eelmiselgi korral teada pärast mõistatuse lahendamist!

JA NÜÜD VASAKU KÄEGA.

KÜLL TULI TORE VALJA!

ELAR KUUS

TERVE TEADJA JA POOLE PEAL PEATUJA

(Vene rahvanaljandi sugemetel)

Kord lausus karu rebasele: „Keedame koos kaalikasuppi.“

„Keedame,“ kostis rebane. „Ainult enne õpime matemaatikat, et oskaksime suppi jaotada.“

Nad õppisid matemaatikat. Rebane uuris terve raamatu läbi. Karu tüdines poole peal ja viskas õpiku põõsasse. Ise arvas:

„Nii palju nüüd ikka tean, et kes rohkem kaalikaid toob, see rohkem süüa saab.“

Nad kandsid kaalikad kohale –

karu kaks, rebane ühe. Kui supp valmis, kõneles rebane:

„Paljast suppi limpsida pole lusti. Kutsume kure lõunale, tema maksab kaladega.“

Nad kutsusidki kure lõunale ja söid supi kolmekesi ära, igaüks võrdse kausitäie. Tasuks pani kurg kolm kala lauale.

Kui kurg läinud, kratsis karu kukalt: „Pidin ju rohkem suppi saama, aga ei midagi?“

„Supi eest maksti kaladega,“ tuletas rebane meelde. „Võta neist rohkem endale!“

„Õige,“ leidis karu. Et ta oli kaks kaalikat toonud, võttis ta endale ka kaks kala, rebasele andis ühe.

Kui karu põõnema heitis, kuulis ta lepalindu laulvat:

„Poole peal peatuja sai terve tead-

jalt pügada! Poole peal peatuja sai terve teadjalt pügada!“

„Lorijutt!“ mõmises karu. Ometi ot-sis ta õpiku põõsast üles ja luges lõ-puni läbi. Siis taipas ta küll, et oli kalajaotamisega enda kahjuks vea teinud.

Mis viga see oli?

Kes ära arvab, sellelt ootan kirjal

ÄRÄ!

Täheke

Miks kari maisi ja suhkrupeeti kiidab

Elasid kolm venda. Nad kuulusid Söödakultuuride sugukonda ja perekonnanimeks oli neil Kõrgeväärtuslik. Eesnimed aga olid neil kõigil lühikesed: esimesel Mais, teisel Peet ja kolmandal kõige lühem – Uba. Et neist Peet oli hirmus maias ja suurest magusasöömisest juba ise magusaks läinud, siis kutsuti teda Suhkrupeediks.

Nad kõik olid väga tublid ja kõigil kolmel oli kariloomade üle otse imepärane võim. Nad suutsid panna lehmad palju piima andma ja sead rohket maitsvat liha kasvatama.

Häda oli aga selles, et põldudel, mis karja'le süüa kasvasid, oli võim hoopis kehvamate käes. Meie Kõrgeväärtuslikke ei lastud hea maa ligigi. Siin laiutasid kaer ja põldhein, võttis ruumi oma kätte kartul, ja kõik muudkui suurustasid, et nemad ise panevat lehmad piima andma ja sead liha kasvatama ning kedagi teist polevat tarviski.

See oli tühi hooplemine. Vaatasidki siis karjakasvatajad oma lehma ning vangutasid kahetsedes päid.

„Oi-oi,“ ütlesid nad, „kehvad olete meil, piimatootjad-paikessed! Söödame teid, joodame teid, kanname hanguga ette, tõukame käruga kohale, aga teie vaid tilgutate meile toodangut. Kitsid olete, kullakesed!“

Vaatasid loomakasvatajad sigu ning kurtsid:

„Toida teid, hoia teid, saada suveks laagritesse ja talveks tee toredad soojad tallid, aga tasuma olete tagasihoidlikud. Liha jätate liistakust õhemaks, peki põidlapaksuseks.“

Kui loomad oleksid osanud kõnelda, siis oleksid nad oma hooldajatele vastu kostnud, et pole nad nii tänamatud ühti. Küll nemad juba piima annaksid ja liha kasvataksid, aga häda on hoopis selles, et Kõrge-

väärtuslikke Söödakultuuride sugukonnast ei lasta mitte suurte põldude ligigi. Neile poetatakse siit-sealt siiluke, ja põllurammu pistetakse ainult peotäis.

Hakkasid seda asja uurima teadlased – targad mehed. Uurisid, proovisid, tegid katseid. Ja ütlesid loomakasvatajaile:

„Pole viga sugugi teie lehmades ega sigades. Viga on hoopis selles, mida te neile süüa annate. Hein ja kaer on teil kitsid. Maad tahavad teilt palju, aga teie loomi aitama pole nad sugugi nii varmad. Laske põldudele velled Kõrgeväärtuslikud, küll siis näete, kuidas muutus tuleb.“

Mõtlesid inimesed kolhoosides ja sovhoosides asja üle järele ja otsustasidki nii teha. Ning kus aga nüüd Mais põllule pääses, kuhu talle juurte juurde väetisrammu pakuti, seal ta vohas kasvada nagu noor mets. Kus pandi korralikult kasvama Suhkrupeet, seal see oma põski paisutas ja andis sügiseks niisuguse saagi, et inimesed löid imestusest käsi kokku. Nii olid lood ka kolmanda venna Oaga.

Ning mis juhtus lautades? Söid loomad niisamasuguse hulga ära, kui enne söid, aga piima said omad udarapaunadesse söötutada palju rohkem kui enne, ja sead kasvasid vaata et kaks korda kiiremini kui varem! Ning inimesed hakkasid oma loomi kiitma:

„Küll olete meil tublid, piimaandjad paikessed, küll olete toredad, sead-rõngas-sabad! Heldelt tasute hooldajate vaeva.“

Ka kariloomadel oli hea meel, et kasvatajad nendega rahul olid. Ning sellest ajast peale kiidabki kari omakorda Maisi ja Suhkrupeeti ning nende kolmandat venda Uba.

R. VAIDLO

5. Oktoobrilapsed on sõbralikud lapsed, loevad ja joonistavad, mängivad ja laulavad, elavad lõbusalt.
4. Oktoobrilapsed on ausad ja tõearmastajad lapsed.
- Oktoobrilasteks.
- tavad tööd, nimetatakse

VIIS SEADUST

PÄEVA

- 16.00-17.00 Iseisev õppimine.
- 17.00-19.00 Vaba aeg, lugemine, mäng, loominguised ringid.
- 19.00-20.00 Õhtusöök, ja-lutsuskäik enne und.
- 20.00-20.30 Õhtune pesemine ja jalgade ning riiete hoolitsemine.
- 20.30-7.00 Uni.

OKTOOBRI LAPSE

- Oktoobrilapsed on tulevased pioneerid.
- Oktoobrilapsed on hoolssad lapsed, nad õpivad hästi, armastavad kooli, austavad vanemaid inimesi.
- Ainult neid, kes armas-

PLAAN

- 7.00 Tõusmine.
- 7.05-7.40 Hommikvõimlemine, pesemine, voodi koristamine.
- 7.40-8.00 Hommikusöök.
- 8.00-12.00 Koolimine ja tunnid.
- 12.00-13.30 Sport- või liikumismängud.
- 13.30-15.00 Lõunasöök ja magamine.
- 15.00-16.00 Liikumismängud õues, ühiskondlikult kasulik töö.

LÕIKA "TÄHEKESE" MEELESPEA" TUGEVAID JOONI MÕÖDA NELJAKS OSAKS. PUNKTIIRJOONTE JÄRGI MURRA LEHED KOKKU RAAMATUKESEKS (JÄLGI

1		1
2		2
3		3
4		4
5		5
6		6

NELJAPÄEV

KOLMAPÄEV

KAS SINUL
KA ON AJAKIRI
„TÄHEKE“?

"TÄHEKESE" meelespea

LEHEKULGEDE NUMBREID!). LEHED ÕMBLE KESKELT NIIDIGA KOKKU.

9	9	9	9
5	5	5	5
4	4	4	4
3	3	3	3
2	2	2	2
1	1	1	1

TEISIPÄEV

REEDE

LAUPÄEV

ESMASPÄEV

igal

HOMMIKULI

III harjutus.
Lähteasend - seis, käed ees. 1-2 - kaks käte hoo- ringi eest alla, 3 - painu- tus ette, käed põrandani, 4 - lähteasend.

IV harjutus.
Lähteasend - seis, käed puusal. 1-2 - kaks harkis- hü pist, 3-4 - kaks sulg- hü pist. Kõnd koos rahuliku ja sügava hingamisega.

Võimle

I harjutus.
Lähteasend - algseis. 1-2 - vaade üles, käed kõrvalt üles, kaks. käteplaksu ülal (sisse hingata), 3-4 - käed kõrvalt alla, välja hingata.

II harjutus.
Lähteasend - harkseis, käed kuklal. 1 - kerepainutus vasa- kule, 2 - lähteasend, 3 - rindkere painutus taha, 4 - lähteasend. Korrata teisele poole.

Oktoobrilapsed

O. VÖSSOTSKAJA

MEIE IKKA RÕÖMSAD LAPSED,
MEIE SIIN OKTOOBRILAPSED.
SELLES NIMES KESTMA JÄÄB
SUUR OKTOOBRIVÕIDU PÄEV.
VANU AUSTAME KÕIK VÄGA,
NÕRKU ABISTAME HÄDASI
NOORTE LENINLASTE READ -
NEED ME SUURED VENNAD HEAD.
PUHTAKS, KORRALIKUKS JÄÄME,
HOMMIKVÕIMLEMIST ME TEEME.
KOOLIS ÕPIME KÕIK NII,
ET MEIL HINDEKS AINULT „VIIS“.
HÄSTI ARVUTAME, LOEME,
UNISTAME LENNUST KUULE.
TEENIME KÕIK KODUMAAD -
EI ME SÕPRUST MURDA SAAI

*Palju edu
meie
kooli-
aastaks!*

Arka, Kaie!

Helvi Jürisson

KIIRTEKANNU VÖTTIS PÄIKE,
KULDSET VALGUST ALLA KALLAS,
AGA KAIEKENE VÄIKE
IKKA UNEMAAD VEEL TALLAS.

AMMU MUSTIKATES TATSAS
NAABRI NEENU, NÄOST KUI MURJAN,
VÄIKE KAALU KAKSIRATSA
PIINAS TUKSI MUSTA TURJA.

VANAEMA JAGAS SÕOKI:
„TIBU, TIBU! PIILU, PIILU!“
EKS TA KAIELEGI KÕOKI
PANNUD VALMIS SAIAVIILU.

Illustreerinud O. SOANS

PUNIK SUGAS NOORI SARVI,
IMESTADES SULEKERI.
AGA ULALT TIBUFARMI
SIHTIS KULLI KISKJAVERI.

ARKA, KAIE, LINNATÜDRUK,
TIBUHOIDJA, PIILUSÕBER!
KULL TEEB TIIRE ÕUE KOHAL,
NOKK TAL TERAV, KUUS TAL KÕVER.

TUKS EI HAISTA KULLIOHTU,
PÄIKSEPAISTEL SOENDAB SELGA.
ARKA, KAIE, LINNATÜDRUK,
KULL SA NÄED, ET KULL SIND PELGABI!

ELKNU Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 8 – 1962.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigna.

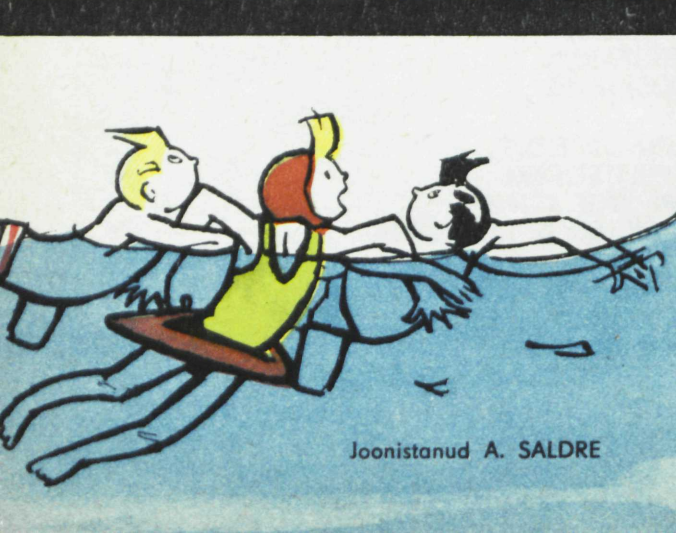
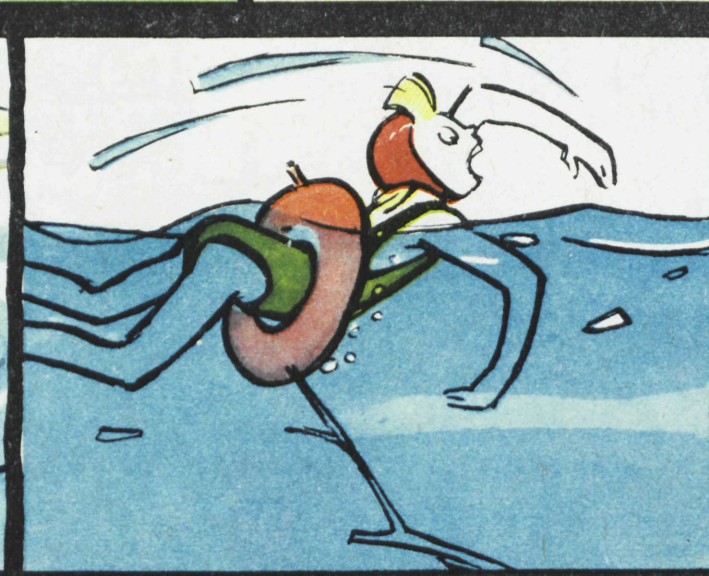
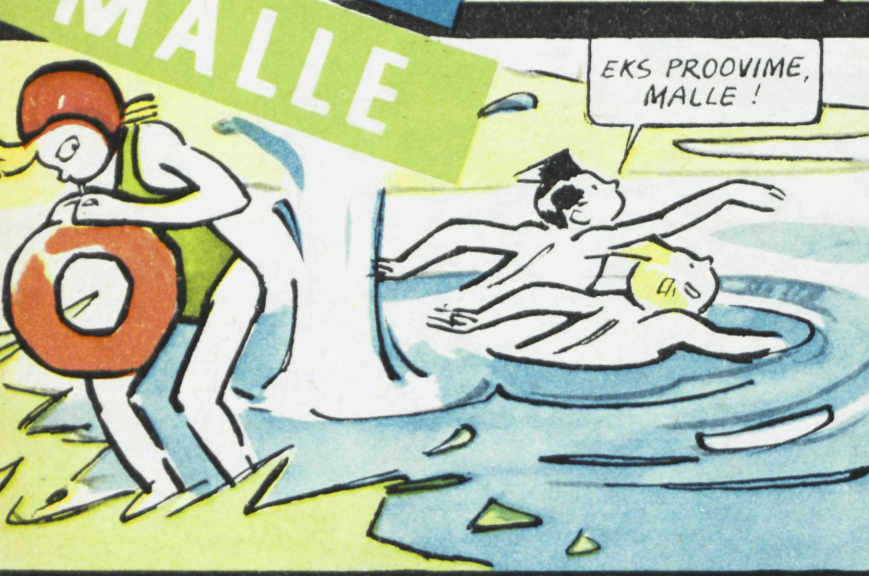
Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.

EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20
Loduda antud 2. VII 1962. Trükkida antud 4. VIII 1962. Trükiarv 41 000. Paber 60×90, 1/4.
Trükipoognaid 2. Arvutuspoognaid 4. MB-05864. Tellimise nr. 1006
Trükkida „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber 15 kop.

Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Esikaanel E. PIKA joonistus
„Aias“

Joonistanud A. SALDRE

